

Arrest

nr. 68 442 van 14 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Preshevë (Servië). U verklaart het staatsburgerschap van Servië te bezitten.

U verklaart lid te zijn geweest van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc') van 25 december 2000 tot 13 mei 2001. U verbleef van 2001 tot 2003 in Prishtinë (Kosovo). Vanaf 2003 woonde u opnieuw in Preshevë. U bent sinds 2006 in therapie bij een psychiater in Preshevë. In de periode van 2006/2007 tot aan uw vertrek werd u driemaal gearresteerd door de Servische politie. U werd een eerste maal gearresteerd bij uw ouders thuis door 3 agenten in burger. U werd 12 uur vastgehouden. U werd bedreigd en ondervraagd over de oorlog alsook over de plaatsen waar wapens van het UÇPMB verborgen lagen. U kon daar niet op antwoorden. U werd een tweede maal

gearresteerd in 2007 bij u thuis. Uw partner (H.B.) (O.V. 6.795.601 // 11/14373B) was thuis, en zag hoe u gearresteerd werd. U werd een uur of 6 vastgehouden in Preshevë zelf. Er werden u opnieuw dezelfde vragen gesteld. U werd een derde keer gearresteerd in juli 2010. De politie was eerst naar u thuis gekomen. Nadat uw partner aan de politie had verteld dat u in de velden was, werd u in de velden gearresteerd en naar Vranje meegenomen, waar u 12 uur werd vastgehouden. U werd onderworpen aan een test met een leugendetector. Hoewel de test aanwees dat u de waarheid sprak zei de politie dat u bij een volgende arrestatie het daglicht niet meer zou zijn. Na uw vrijlating dronk u alcohol en bent u van een brug gesprongen. Vrienden hebben u daarna naar huis gebracht. U weet niet wat er dan verder is gebeurd. U hebt door de sprong van de brug littekens boven uw linkeroog, en aan uw linkerwang. Thuis werd u verzorgd door uw vrouw. Uit vrees voor nog meer problemen met de politie besloot u het land te verlaten.

U verliet Kosovo op 2 april 2011 en u reisde met een bus via onder andere Hongarije, Oostenrijk en Duitsland richting België.

U kwam in België aan op 3 april 2011 in het gezelschap van uw minderjarig kind en uw partner (H.B.) (O.V. 6.795.601 // 11/14373B). Op 6 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een paspoort van uzelf, een paspoort van uw partner, een paspoort van uw dochter, een medisch attest en een document met betrekking tot uw lidmaatschap van het UÇPMB neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Ten eerste verklaart u dat u **in totaal 3 keer** bent gearresteerd sinds 2006-2007 (CGVS, p. 6). Uw partner verklaart daarentegen dat u **ongeveer 15 keer** werd gearresteerd, waarbij u **5 keer** werd meegenomen naar Vranje en **ongeveer 10 keer** naar Preshevo (CGVS, p.). Toen uw partner hiermee geconfronteerd werd gaf ze gewoon aan dat het niet klopt dat u slechts 3 keer werd gearresteerd (CGVS, p. 5). Het louter ontkennen van de door u eerder afgelegde verklaringen is onvoldoende om deze inconsistentie te herstellen. Ten tweede verklaart u dat u na uw arrestatie in juli 2010 door vrienden werd thuis gebracht en dat u **niet naar het ziekenhuis** bent gegaan maar dat uw vrouw u heeft verzorgd (CGVS, p. 10). Uw partner verklaart daarentegen dat u **wel degelijk naar het ziekenhuis** van Preshevo bent geweest en dat u er werd verzorgd; u hebt er een infuus gekregen (CGVS, p. 6). Toen uw partner hiermee geconfronteerd werd bevestigde ze enkel haar verklaringen hieromtrent (CGVS, p. 6.). De loutere bevestiging van verklaringen doet echter niets af aan deze vastgestelde discrepantie. Ten derde verklaart u dat er **nooit een huiszoeking** werd uitgevoerd bij u thuis (CGVS, p. 13). Uw partner verklaart daarentegen dat er **wel degelijk huiszoekingen** bij jullie thuis zijn uitgevoerd, aangezien de politie bij elke arrestatie jullie huis is binnengekomen op zoek naar wapens (CGVS, p. 7). Toen uw partner hiermee geconfronteerd werd gaf ze aan dat ze niet wist waarom u niets hebt gezegd (CGVS, p. 6). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid te herstellen.

Wat betreft uw vrees omwille van uw lidmaatschap bij het UÇPMB dient voorts te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Uit niets blijkt dat deze wet niet van toepassing zou zijn op u. U haalde zelf aan dat de leden van uw brigade onder deze wet zouden vallen (CGVS p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat er sinds de amnestiewet geen enkele ex-strijder van het UÇPMB ooit louter omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB veroordeeld is. De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden gerechtelijk vervolgd op beschuldiging van gemeenrechtelijke feiten. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden. Een reden voor gerechtelijke vervolging van voormalige UÇPMB-leden is inderdaad regelmatig illegaal wapenbezit. Gezien er nog steeds aanslagen tegen de gendarmerie en het leger gebeuren is het echter begrijpelijk dat hiertegen stappen worden ondernomen. U verwees in uw verklaring naar de arrestatie van tien Albanezen en oud-UÇPMB strijders in 2009 door de Servische autoriteiten. De Servische gendarmerie is inderdaad

overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen (één werd weer vrijgelaten) in december 2008. Dit was echter geen willekeurige arrestatie op basis van hun lidmaatschap van het UÇPMB maar maakte daarentegen deel uit van een tegen zeventien verdachten lopend onderzoek door Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado in het kader van zware oorlogsmisdaden tegen burgers tijdens de oorlog. Met name werden deze personen aangeklaagd voor betrokkenheid bij een terreurcampagne die in Gijlan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999 leidde tot de dood van 51 personen, de ontvoering van 159 burgers en het verkrachten, opsluiten, verminken en mishandelen van burgers, dit alles terwijl zij deel uitmaakten van het UÇK. Het ging hier dus over oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking (deze informatie is aan uw administratief dossier toegevoegd). Noch uit uw verklaringen - u verklaarde nooit Serviërs te hebben gedood (CGVS p. 6) - noch uit de beweemde acties van de Servische autoriteiten naar u toe kan worden opgemaakt dat u zou worden aangeklaagd en/of veroordeeld voor oorlogsmisdaden. U haalde geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. De identiteitsdocumenten (een paspoort van uzelf, een paspoort van uw partner, een paspoort van uw dochter en een identiteitskaart van uw partner) bevatten informatie met betrekking tot de identiteit van u en uw gezin. Deze staat geenszins ter discussie. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attest bevat informatie over uw medische problemen en de medicatie die u daarvoor neemt, doch geen informatie over de oorzaak of de aanleiding van uw klachten. Bovendien ressorteren medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde attest van het UÇPMB bevestigt ten slotte dat u lid bent geweest van het UÇPMB (CGVS, p. 4), doch spreekt zich niet uit over het feit of u daardoor problemen zou gekend hebben of zou kunnen kennen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw partner (H.B.) (O.V. 6.795.601 // 11/14373B) eveneens werd besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 51/4, § 1, tweede lid en § 3 en van artikel 57/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de vereiste van de taalkennis en een schending van een substantiële vormvereiste.

Hij voert aan dat hij het niet eens is met het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn beslissingsbevoegdheid kan gedelegeerd worden aan een adjunct ongeacht de taalkennis en dat het niet noodzakelijk is dat de betrokken gemachtigde, dhr. Bienfait, blijkt dient te geven van kennis van de Nederlandse taal om de beslissing te nemen. Verzoeker stelt dat de taalkennis in hoofde van de adjuncten een door de wet opgelegde vereiste is zodat niet wettig kan worden besloten dat de door de wet voorziene verdeling van de adjuncten in functie van de taalkennis gerespecteerd wordt als vaststaat dat dhr. Bienfait, die het bewijs heeft geleverd van de kennis van de Franse taal, ook Nederlandstalige beslissingen kan nemen. Verzoeker betoogt dat de beslissing nietig is wegens een schending van een substantiële vormvereiste.

2.1.2. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039).

Artikel 57/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de adjuncten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit artikel 57/9 van de vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheden (van artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet) worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. Ingevolge het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 15 januari 2010 houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid

aan de adjunct-commissarissen in individuele asioldossiers (BS 27 januari 2010) hebben de adjunct-commissarissen de bevoegdheid om beslissingen te nemen in individuele asioldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. Bijgevolg is in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet evenals een schending van de motiveringsverplichting geïncorporeerd in het artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij merkt op dat er niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit. Verzoeker betoogt dat het niet evident is om aan te tonen dat hij omwille van zijn voormalige activiteiten bij het UCPMB vervolging vreest en verwijst te deze naar de "*Guide des procédures et critères*" van UNHCR. Hij benadrukt dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling niet te streng geïnterpreteerd mag worden.

Verzoeker citeert de definitie van "vluchteling" in het Verdrag van Genève en voert aan dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in deze definitie inhoudt dat er een aanneemelijk risico op vervolging bestaat wegens één van de in het Verdrag van Genève vermelde redenen. Hij verwijst te deze naar rechtsleer van D. Vanheule.

Verzoeker is het niet eens met de stelling van de commissaris-generaal dat de acties, die ondanks de amnestiewet ten aanzien van Albanese strijders van het UCPMB worden genomen, louter op basis van criminele feiten van gemeenrechtelijke aard ondernomen worden en dit los van het feit dat de betrokken personen actief waren voor het UCPMB. Hij benadrukt dat hij wel degelijk wordt vervolgd.

Verzoeker verwijst ten slotte naar rechtspraak omtrent de motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker laat de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze stelt dat de door hem afgelegde verklaringen niet stroken met de verklaringen afgelegd door zijn partner, (H.B.). Zo heeft verzoeker verklaard dat (i) hij sinds 2006-2007 in totaal drie keer werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 6, p. 6) terwijl zijn partner heeft verklaard dat hij vijftien keer werd gearresteerd, waarbij hij vijf keer werd meegenomen naar Vranje en tien keer naar Preshevo (administratief dossier, stuk 7, p. 5); (ii) hij na zijn arrestatie in juli 2010 door vrienden naar huis werd gebracht en niet naar het ziekenhuis is gegaan maar verzorgd werd door zijn vrouw (administratief dossier, stuk 6, p. 10) terwijl zijn partner heeft verklaard dat hij naar het ziekenhuis van Preshevo is geweest en er een infuus heeft gekregen (administratief dossier, stuk 7, p. 6); (iii) er nooit een huiszoeking werd uitgevoerd bij hem thuis (administratief dossier, stuk 6, p. 13) terwijl zijn partner heeft verklaard dat er wel huiszoekingen zijn uitgevoerd en dat de politie bij elke arrestatie is binnengekomen op zoek naar wapens (administratief dossier, stuk 7, p. 6).

De voormelde frappante tegenstrijdigheden vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, daar zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind.

Dient overigens te worden opgemerkt dat blijkens de stukken in het administratief dossier verzoeker tevens incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn arrestaties. Zo heeft hij in de vragenlijst verklaard dat hij tijdens zijn drie arrestaties werd mishandeld (administratief dossier, stuk 14) terwijl hij op het Commissariaat-generaal heeft ontkend dat hij mishandeld werd (administratief dossier, stuk 6, p. 7; p. 11). Tevens heeft verzoeker in de vragenlijst verklaard dat hij na zijn tweede arrestatie drie uur werd vastgehouden (administratief dossier, stuk 14) terwijl hij op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat hij zes uur werd vastgehouden (administratief dossier, stuk 6, p. 8).

Voormelde incoherenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoeker inzake de beweerde arrestaties door de Servische autoriteiten.

Inzake de door verzoeker aangevoerde problemen betreffende zijn lidmaatschap van het UÇPMB, dient voorts te worden opgemerkt dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat (i) na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd die van toepassing is op alle personen die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Presheve, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001; (ii) deze amnestiewet van toepassing is op de ex-strijders van het UÇPMB en sinds de afkondiging van de amnestie dan ook geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB veroordeeld werd; (iii) de ex-strijders van het UÇPMB die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, beschuldigd werden van gemeenrechtelijke feiten waaronder illegaal wapenbezit (administratief dossier, stuk 21).

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het tegenspreken van de vaststelling dat de acties tegen ex-strijders van het UÇPMB louter ondernomen werden op basis van gemeenrechtelijke feiten en tot het volharden in zijn verklaring dat hij wel degelijk vervolgd wordt. Dit volstaat geenszins om de bestreden motivering te ontkrachten die op goede grond stelt dat noch uit verzoekers verklaringen noch uit de beweerde acties van de Servische autoriteiten blijkt dat hij zou worden aangeklaagd voor oorlogsmisdaden.

Waar verzoeker verwijst naar de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat, hoewel de proceduregids waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, het niettemin geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker vraagt minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.2.4.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS